

[Kirsten Sparre Andersen.]

parti, så det var faktisk at forvente, at kommunisterne nu ville tage ideen op, da de venstreorienterede partier jo søger at tage patent på kvindeåret, mest dog til udvortes brug.

Når man har læst forslaget igennem, føler man trang til at sige: ingen højere? Jeg tror, det var fru Hanne Reintoft, der i går foreslog kristeligt folkeparti at tage navneforandring til forbudspartiet. Jeg kunne godt tænke mig at foreslå kommunisterne i dag at tage navneforandring til overbudspartiet. Jeg tror ikke, der vil blive noget højere bud på dette felt, for VS har jo her som på andre områder deres egen særprægede måde at ordne problemerne på. De har slet ingen kvinder valgt ind i folketinget. Måske føler de, de skåner kvinderne bedst mod undertrykkelse ved ikke at give dem mulighed for at ytre sig.

Jeg synes generelt, det er ret deprimerende, den måde, hvorpå de socialistiske partier udnytter kvindeåret og udnytter kvinderne som murbrækkere for indførelse af socialisme, hvis konsekvenser reelt vil låse kvinderne fast i et bestemt samfundsmønster. Når man læser de 8 forslag igennem, så er i hvert tilfælde de 6 af dem ganske overordentlig udgiftkrævende. Har forslagsstillerne overhovedet haft de økonomiske konsekvenser af lovene i tankerne?

Jeg kom for første gang i mange år til at tænke på Flugten til Amerika:

„Konfektrosiner og mandler der gro,
i store duske de hænge,
på træerne sammen to og to,
og koste slet ingen penge.“

Kommunisternes forslag er cirka lige så realistiske.

Hr. Knud Jespersen luftede for lidt siden tanken om at finansiere de sociale udgifter ved at udlade indkøb af fly til forsvaret. Det er selvfølgelig altid lettere at være imod flykøb, når man har sin sympati hos Warszawa-pagten, men jeg vil da gerne præcisere, at der i hvert tilfælde ikke engang kan blive tale om at finansiere bare disse 8 forslag i et enkelt år på denne facon.

Venstre vil altid være interesseret i et samarbejde for at forbedre kvindernes forhold, og jeg forstod da også på socialministeren for lidt siden, at vi snart vil få lejlighed til at drøfte problemerne i et af hende

nedsat ligestillingsråd. Men denne drøftelse skal rigtignok være under den forudsætning, at det er kvindernes muligheder for frit at vælge deres livsmønster, vi skal søge at fremme. Vi vil bestemt ikke være med til at låse kvinderne fast i et bestemt mønster. Mange kvinder betragter deltidsarbejde som den ideelle løsning; den løsning bliver ikke fremmet ved at vedtage love, der vil forudsætte en enorm vækst i skattebyrden. Derfor kan vi ikke støtte en løsning som den af kommunisterne skitserede.

Kirsten Jacobsen (FP):

„Forslaget til folketingsbeslutning om kvindernes ligestilling i det danske samfund.“ Den tekst kan vel de fleste tilslutte sig, men når man så læser forslaget igennem, så skinner det jo tydeligt ud af det, at forslagsstilleren sidder i folketingets socialudvalg, for det er faktisk en revision af de sociale bestemmelser, der opregnes heri, og en masse ting mangler efter min mening, hvis man vil lave en lovmæssig ligestilling.

Da vi diskuterede kvindekommisionens betænkning, efterlyste jeg netop konkrete forslag, og jeg skal da udtrykke glæde over, at der er nogle, der har villet udarbejde dem. Men når man begynder at tale om, at man også, foruden at man skal lave en virkelig ligestilling, skal have en forbedring af kvindernes kår i det danske samfund, så minder det ikke så meget om ligestilling. I det forslag, vi behandlede for et øjeblik siden, havde man jo også en ulighed, idet kvinderne skulle have en pensionsalder på 60 år, mens mændene skulle have en på 65 år.

Til de konkrete forslag, der er nævnt, må jeg sige, at det er en så kraftig udgiftkrævende foranstaltning, at vi kan i hvert fald ikke medvirke til at gennemføre den.

Til forslag nr. 7, som omhandler en ophævelse af sambeskatningsreglerne, vil jeg sige, at hvis det havde været en total ophævelse af sambeskatningen, så havde vi gerne været med. Men når man fremsætter sådan nogle forslag, så må man gøre sig klart, at ligestilling, det kan man ikke kun opnå den ene vej. Det er ikke kun et spørgsmål om at få for kvinderne. Det er også et spørgsmål om at måtte afgive nogle af alle de privilegier, som de rent faktisk har. Her tænker jeg først og fremmest på ægteskabslovgivningen. Hvem er det, der får børnene ved en